

NAŠA LUČ

1953

Številka 4

Vse zavisi od staršev!

V tem listu smo že ponovno razpravljali o tem, kako Slovencev v tujini grozi hitra smrt v narodnem in pogosto tudi v verskem pogledu, če nujno ne storimo primernih korakov.

Če to velja celó za nas, ki smo mladost preživel v domovini, koliko bolj bo to res za našo mladino, ki domovine še videla ni in vso šolsko vzgojo sprejema v tujem jeziku?!

Ali bomo čez to mladino napravili križ in jo prepustili sami sebi ter dopustili, da bo ostala odtujena vsemu, kar nam je drago in sveto?

Na žalost se je pogosto tako dogajalo. V tej točki smo zagrešili težke napake in veliko zamudili.

Temu se ni preveč čuditi! Kajti razmere v resnici niso lahke. Kako vcepiti otroku ljubezen do domovine, če je pa ta za njega „španska vas“? Kako vsaditi v njegovo srce spoštovanje do materinskega jezika, če pa sirota dolga leta trga hlače v šolah, kjer o materini besedi ni govora?!

Tu vse zavisi od staršev! Njihovega poslanstva nihče ne more nadomestiti.

Toda na žalost ne manjka primerov, da se starši prav nič ne zavedajo dolžnosti, ki jo v tem pogledu imajo do svojih otrok in do svoje lastne krvi. Celo tako daleč se spozabijo nekateri, da z lastnimi otroki govoré v tujem jeziku, v jeziku, katerega skoro redno zelo slabo obvladajo.

Bridko, a resnično!

To je dokaz neizmerne nezavednosti staršev.

Kakšne so posledice takega postopanja? Usodni!

Otroci zgube edino možnost spoznati materin jezik in v njihovem srcu ne bo nikdar nobenega mesta za lasten narod in domovino. Ne morete mu pomagati s časopisom, ker ga ne razume, in ne z društvom, ker se v njem počuti tujega.

Tako pride do izraza tragika naroda, ki mora zaradi nerazvitih gospodarskih razmer svoje sinove pošiljati v tujino za kruhom: ko pada kapljica krvi za kapljico z našega narodnega telesa in se za vedno zgublja v tujem morju.

Mnogo tega gorjá bi bilo prikrajšanega, če bi se starši bolj zavedali svoje odgovornosti!

Hvala Bogu, ne manjka tudi lepih zgledov zavednosti staršev. Kako prijetno je človek včasih presenečen, ko naleti na družino, ki živi med samimi tujci, a otroci govorijo, berejo, pišejo in čutijo slovensko. Skoro kot bi se vzgajali v domovini! Upravičeno so starši ponosni na tak uspeh.

Kako so ga dosegli? Kaj enostavno!

Dosledno so se držali navodil pokojnega patra Teotima iz Holandije in so z otroki **VEDNO GOVORILI SAMO SLOVENSKO**. Ko so ti dosegli primerno starost, so

jih z lahkoto naučili še brati in vsaj za silo pisati. Mlad človek ima dovzetno glavo.

Pa morda taki otroci slabše napredujejo v šoli, kjer je vse v tujem jeziku? Nikakor ne! Izkušnja kaže ravno nasprotno. Poznam veliko otrok, ki v tuji šoli stalno zavzemajo prvo ali drugo mesto, čeprav doma govorijo vedno samo slovensko.

To je povsem razumljivo! Kajti večina staršev zelo nepopolno obvlada nizozemsko, francosko ali nemško. Če se ubogi otrok privadi te čudne mešanice, ga to v šoli samo moti in pri napredku ovira.

Starši, hočete svojim otrokom res dobro? Potem jim dajte možnost, da se bodo pri vas naučili materinskega jezika. Nekoč vam bodo hvaležni za to skrb? Nikdar še nisem slišal, da bi kdo godrnjal čez starše, ker so ga ti navajali na domačo govorico. Pač pa mnogi obžalujejo, da so njih starši zanemarili to priložnost, ko je bil še čas.

Tisk in društva so, kot smo zadnjič rekli, ogromnega pomena za življenje naših ljudi v tujini. Toda ta izredno važna činitelja bosta šele potem v polni meri mogla vršiti svoje poslanstvo, če se bodo **starši** globoko zavedali dolžnosti do svoje lastne krvi.

V-ko.

Mežnarjev kotiček

Dragi rojak! Ne misli, da te bom učil, kako se prižigajo ali ugašajo sveče. Vsak zna prižgati žveplenko in upihniti jo že zna, ko se ga drži še mleko okoli ust. Tudi norčij ne bom uganjal, ker se ljudje sicer že dovolj norčujejo iz cerkovníkov ali mežnarjev.

Povedal bom le dogodek iz časov moje internacije. Mogoče ti bo kaj koristil. Neko jutro je stopil k meni tovariš in me prosil, naj mu pomagam, da se pripravi na spoved. Čudno! Nikoli me ni še nihče tega prosil. A v taborišču je vse mogoče. Rad bi mu pokazal kakšen molitvenik, a ga nisem imel. Zato sva morala začeti po spominu. Sedla sva k ograji in govorila z resnostjo. V taborišču se iz takih stvari nismo norčevali.

Najprej je treba spoznati, v čem je človek grešil. V katerih stvareh se ni držal božjih zapovedi? Spomnila sva se na dve Moj-

zesovi tabli, na katerih je zapisano 10 božjih zapovedi. Tako-le se glasiyo: Veruj v enega Boga! Ne skruni božjega imena! Posvečuj Gospodov dan! Spoštuj očeta in mater! Ne ubijaj! Ne nečistuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega! Ne želi svojega bližnjega žene! Ne želi svojega bližnjega blaga!

In najine misli so šle naprej k poglavitnim grehom: napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza, lenoba. Si kriv, da je kdo drugi grešil? Si ga nagovarjal, mu dajal pobudo, mu dajal slab zgled? Svojih dolžnosti kot oče (mati), mož (žena) nisi vršil?

Po tem izpraševanju vesti sem ga opozoril, da je najvažnejše obžalovati svoje grehe in narediti trden sklep, da bomo v bodoče skušali vse storiti, da se jih izognemo.

Mežnar.

Poletni večer

Vročina je pojenjala. Murni okoli nas še vedno pojo. Sedimo na travi in gledamo čudovito poletno večerno nebo. Milijoni zvezd se blestijo nad nami.

Tone pokaže Veliki voz. Zadnji zvezdi tega ozvezdja nas privedeta k Severnici in tam zagledamo Mali voz. Silvo začne šteti. Zvezde bi rad preštel, a kmalu ne zmore več. Preveč jih je.

Karlo, ki „vse vé“, pokaže Rimsko cesto, v kateri menijo, da je 20 milijonov zvezd. Pravi, da naše sonce ni drugega kot majhna zvezda, zelo blizu nas.

„Blizu nas, da,“ se oglasi Marija, „150 milijonov kilometrov je do njega!“

Peter, ki bo inženir, že računa, kako dolgo bi hodili z vlakom tja. Karlo pa nadaljuje: „Čudovito je nebo. Kako ogromen je nebesni prostor in koliko je zvezd, a se vedno pomikajo po isti poti in se nikoli ne srečajo.“

Peter pripoveduje, da znajo znanstveniki do sekunde izračunati pot, ki jo bo zvezda prehodila, ne da bi se zmotili. Svet je kakor velikanska ura, do potankosti določen stroj, ki poje slavo svojemu Inženirju.

Razumen in sposoben mora biti tisti, ki je to naredil, pravi Marija. „Človeška glava je za to preslaba. Komaj začneš misliti o tem, se ti že vrti v glavi.“

*

Tako človeški razum iz opazovanja narave spoznava, da mora biti nekje veliki Inženir, ki je svet ustvaril in ga neprestano ohranja.

Večkrat slišimo, da je svet sam od sebe. Od zmeraj je bilo tako, pravijo. Nespameten je, kdor tako zares misli. Tako je nespameten kot tisti, ki misli, da bi se ura sama od sebe poganjala, če bi imela brez števila kolesc. Nespameten je, kot je nespametna misel, da bi čopič sam slikal sliko, brez roke, če bi bil le zadosti dolg.

Veličastvo božjega stvarstva, čudovito poletno nebo nad nami, pa tudi vse, kar je okoli nas, govori, da je nad nami vsemi večni, vsemogočni Duh. Svet pa, ki ga občudujemo, je po besedah nekega pesnika svetišče, sredi katerega vrši svojo službo človek kot duhovnik-darovalec.

Sijaj, sijaj, sončece

Sijaj, sijaj, sončece,
o j sonce rumeno!
Kako bom s'jalo sonce,
k'sem močno žalostno!

Sonce zgodaj gori gre,
dekleta jokajo,
ker rade bi ležale,
pa vstati morajo.

Sonce zgodaj doli gre,
pastirji tarnajo,
domov bi radi gnali,
pa črede nimajo!

Narodna pesem

„On je vendar moj brat!“

Polde Zadnik je trdo postavil poleg sebe aluminijasto čutaro, ki je bila še do polovice napolnjena s kavo. „In to naj gre vedno tako naprej?“ je vprašal z glasom, ki je težko prikrival jezo. „Delati, jesti, spati in potem spet delati, delati tu spodaj v jami?“

„Glavno je, če človek more s svojim delom dostojno preživljati družino,“ mu je odvrnil tovariš, ki je sedel nasproti in jedel. „To boš izkusil, če boš nekoč imel ženo in otroke.“

„Jaz mislim, da bi me niti to ne moglo sprijazniti z delom, ki ga ne ljubim,“ je po kratkem molku odgovoril Polde Zadnik, bivši študent, ki je zaradi razmer v domovini zapustil domače kraje in v tujini postal rudar.

Peter, štiridesetletni hrust, je malomarno zabrisal proč prazno čutaro. „Te bo že minila tvoja trma, ko boš dobil prvo plačo. Za denar človek napravi vse!“ je grobo povedal.

„Prav imaš, Peter! Nazadnje vse dirja samo za denarjem,“ je pridejal drugi, ki je po rudarsko čepel poleg njega. „Zakaj si pravzaprav tako nezadovoljen?“ se je obrnil do fanta. „Ali je delo z nami res nekaj tako strašnega?“ Razdražen ton je odmeval iz nespreditnega vprašanja.

Polde je zmajal z glavo, kot da bi ne vedel kaj odgovoriti. „Vi me ne razumete,“ je naposled rekel tiho. In nato glasneje: „Saj ni samo zaradi nenavadnega posla. Premog kopati je potrebno in spoštovanja vredno opravilo. Toda ali kdo med vami kdaj kaj pomisli? Vi vsi delate samo za denar, s katerim se morete do sitega dobro najesti in si včasih še kaj posebnega privoščiti. Ali ne opazite, kako je to nekaj strašnega? Kakšno notranjo praznino to razodeva, kakšen čisti materializem?! Jaz bi želel, da bi rudarski posel in vsako drugo opravilo bilo malo više postavljeno, da bi mi po njem Bogu pripadali. Tako pa pripadamo hudiču!“

„Naše opravilo ne pripada ne hudiču in ne dragemu Bogu,“ je z nasmehom odvrnil nekdo. „Mi pripadamo nam samim! Mi

smo tu zato, da se moremo hraniti. In nič več!“

Možje, ki so pogovoru prisostvovali, so se s pritrdjevanjem zakrohotali, najbolj Peter. „Da, da, ta zarukani študent spada med tičke, ki iz veselja do čvekanja hočejo sejati zmedo med nami,“ je brez ovinkov bleknil Peter.

„Kaj imata Bog in hudič z našim delom opraviti! Tako malo se oba zanimata za nas kot mi za njiju!“

Bivši študent se je bežno ozrl po tovariših, ki so ga tako grobo zavrnil, se dvignil in se s potrlostjo na obrazu usmeril proti svojemu delavnem mestu.

„Gotovo, Cerkev je danes kot vedno na delavčevi strani, kadar ta trpi zaradi krivične delovne pogodbe, kadar skupni dogovori niso spoštovani in sploh v vseh primerih, ko bi njegovo pravno, ekonomsko in socialno stanje moglo biti izboljšano brez škode za upravičena prava drugih.“

Iz govora Pija XII., 1. maja

A tedaj je začutil tujo roko na svoji rami. „Razumem te,“ mu je toplo rekel stari Francé, ki je doslej sedel na ploščatem kamnu in tiho poslušal. „Ti imaš tisočkrat prav, če želiš, da bi Bog kraljeval tudi nad našim delom. Da Bog to dejansko vrši, nam od časa do časa pusti spoznati po tem ali onem človeku. Imel sem priložnost to doživeti pri nekem svojem delavnem tovarišu.“

Ostali rudarji so se z nekoliko dvomljivim nasmeškom približali tovarišema, ki sta bila v razgovoru. Do konca odmora je bilo še nekaj minut. Od vlažnih skal nad njimi so se utrgavale kaplje in padale na njih gole rame.

„Bo že nekaj let od tega,“ je začel Francé pripovedovati, „in bil je poletni dan kot danes. V rovu, mogel bi točno pokazati mesto, se je utrgala velika plast kamenja, pod katero je nekdo delal. Pretečo nevar-

nost je v zadnjem hipu opazil mlad delavec, ki je brez pomisleka planil in tovariša še pravočasno potisnil na varno. A sam se je pri tem, na žalost, smrtno ponesrečil."

"Tistim, ki so ga umirajočega vprašali, čemu se je tako žrtvoval za drugega, je odgovoril: „On je vendar moj brat!“ — „Kakšen brat?“ so ljudje začudeno spraševali. „V Kristusu,“ je pojasnil umirajoči in se pri tem nežno smehljaj. In tega smehljaja ne bom nikdar pozabil."

*

Kratka tišina je zavladala med možmi. Nato je nekdo zaklical: „Človek, ne muči nas s temi pobožnimi pravljicami!"

„Nekateri starejši med vami se gotovo spominjajo, da to ni nobena pravljica,“ je mirno odvrnil odgovorjeni.

Tedaj se je začul glas šestdesetletnega Luke Tominca, katerega so vsi radi imeli: „Jaz se prav dobro spominjam vsega, kar si povedal, Francé." Pri tem je pomenljivo pogledal v njegove rjave oči, ki so se toplo svetile pod košatimi obrvi. — „Da, jaz sam sem tisti, ki je bil rešen,“ je nato rekel, se dvignil na noge, prijateljsko pokimal študentu in hitrih korakov stopil k svojemu delu.

* *

Odmor je bil končan. Tiho in zamišljeno

KINO

Vedno več ljudi zahaja v kinodvorane. Ob zgodbah, ki jih tam vidijo, se razvedrijo in nasmejejo, včasih jim kane tudi solza iz oči.

Pravijo, da se v kinu učiš življenja. Dà, toda kakšnega? Ko sediš pri miru in gledaš odraščajoče se dogodke na platnu — kakšnega življenja te učijo slike? Ko odhaja človek od prestave, ali je boljši in plemenitejši? Se je naučil poštenosti, ljubezni, zvestobe, vere? Ali pa se je morda naučil nezvestobe, se je privadil surovosti, nepoštenosti? V tem je problem filma. Film vpliva na ljudi, zlasti na mladino.

Ker so filmi zelo različni in pogosto ka-

PRATIKA ZA JULIJ IN AVGUST

5. jul.: sv. Ciril in Metod, slovanska apostola in misijonarja;

8. jul.: sv. Elizabeta;

12. jul.: sv. Mohor in Fortunat;

16. jul.: Karmelska Mati božja;

19. jul.: sv. Vincenc Pavelski;

25. jul.: sv. Jakob starejši, apostol;

26. jul.: sv. Ana, mati Marije;

*

4. avg.: sv. Dominik;

10. avg.: sv. Lavrencij, mučenec;

15. avg.: **Marijino Vnebovzetje**;

22. avg.: Marijino brezmadežno Srce;

24. avg.: sv. Jernej, apostol;

28. avg.: sv. Avguštin;

29. avg.: Obglavljenje Janeza Krstnika.

so odhajali vsi, ki so poslušali zgodbo, tako mladi kot stari in tudi klepetavi Peter.

In nekaterim med njimi je bilo, kot bi Kristus sam v tisti uri šel mimo njih skozi zaprašeni rov.

Kristus, na katerega oni, na žalost, tako malokdaj mislijo!

žejo bolj zločine kot junaška in poštena dela, je treba zavzeti do filmov neko stališče. Film pogosteje opisujejo zmoto namesto resnice, strast namesto dolžnosti in nemoralnost namesto kreposti. Zato pаметen človek ne more hoditi gledat kar tjevdan vse filme.

Zadnje čase prinašajo mnogi listi ocene filmov. Tudi razni lepaki „Kino-izbora“ podajajo moralno oceno filmov, ki se v naši okolici igrajo. Preden gre moderen človek v kino, pogleda, kakšna je moralna ocena filma. Če je film ocenjen kot „odsveto-

„Ne sramuj se svoje vere. Že 20 stoletij ljudje po njej živijo!"

R. Bazin, franc. pisatelj.

van" ali celo „obsodbe vreden“, pomeni, da je gledanje takega filma izpostavljanje moralni škodi, pogosto povzroča pohujšanje in pomaga zli stvari: denar, ki ga boš dal za kinopredstavo, bo služil za to, da bodo delali še druge take, morda še slabše in še bolj obsodbe vredne filme.

Starši naj otroke le redko pošiljajo v kino. Znanstvena raziskovanja so dognala, da filmi na razvoj otrokove notranjosti kvarno vplivajo, ker nimajo še dovolj razvitega čuta za presojanje. Pogledajo naj tudi prej, kakšen film se igra in s kakšno družbo ga bodo šli gledat.

Moderni časi zahtevajo več premisleka in več odločnosti. Kdor vozi avto, mora poznati cestna pravila, se jih držati in paziti. Podobno je z moderno iznajdbo — s filmom. Je čudovita stvar, vendar odvisna od človekove presoje in človekove volje! Mora jo prav uporabljati, da mu bo v korist.

Pet vprašani

Za može

1. Ali še kdaj prineseš svoji ženi šopek cvetlic, kakšno darilo ob njenem godu ali ob obletnici poroke?
2. Ali paziš na to, da je ne kritiziraš vpričo drugih?
3. Ali se kaj potruдиš, da bi razumel njeno občutljivo dušo in ji izkazal prijaznost?
4. Ali upoštevaš čas njene utrujenosti, nervoznosti in razburljivosti?
5. Ali se zahvališ za vse majhne usluge, kot je n. pr. krpanje nogavic ali čiščenje obleke?

Za žene

1. Ali se trudiš, da bi svojemu možu napravila proste ure čim prijetnejše?
2. Ali znaš spreminjati jedi tako, da je mož vedno znova presenečen?
3. Ali znaš prenesti moževe neuspehe, ne da bi ga takoj delala krivega in odgovornega zanje?
4. Ali se vedeš prijazno do moževe matere in njegovih sorodnikov?
5. Ali znaš popustiti, ko gre za majhna nesoglasja?

(„Moj prijatelj“, 1953)

Popotnik

Popotnik pridem čez goro,
od doma vzel sem že slovo;
in kamor se oko ozre,
povsod se mi nov svet odpre.

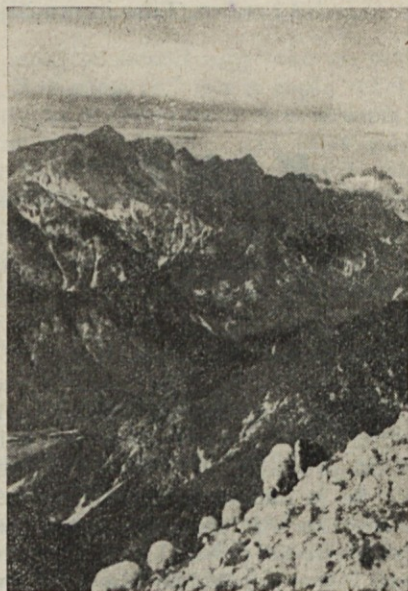
Tud' tukaj sonce gre okrog,
dolino vidim, hrib in log;
pa sonce naše bolj blišči
in hrib naš lepše zeleni.

Tud' tu cveto cvetičice,
po njih šume čebelize;
pa naših rož je lepši cvet,
čebelic naših slajši med.

Skoz mesta hodim in vasi,
povsod drugač' se govori;
jaz tujc nikogar ne poznam
in sred' ljudi povsod sem sam.

Dežela ljuba, kje ležiš,
ki jezik moj mi govoriš,
kjer znanci moji še živijo,
prijat' lji moji v grobih spe?

Narodna pesem

Lep je naš planinski svet...!

K A T R A

V časih, ko smo še živeli doma, se je na žalost večkrat zgodilo, da je tudi to ali ono kmečko dekle — poleg drugih, ki so morali s trebuhom za kruhom — dobilo skomince po svilenih nogavicah in drugih „modernih“ novotarijah in šlo služiti v mesto. Premnoga dekleta so šla celo v Beograd.

Tja je zajadrala tudi Urbančeva Katra iz neke vasi na Gorenjskem. Dobila je službo pri neki srbski gospodi in se je kaj hitro vživela v nove razmere, pa tudi v njihove navade. Nekako po dveh mesecih službe je odpotovala vsa družina s Katro vred — pomislite — na Bled. Tam so dali Katri 14 dni plačanega dopusta, da je lahko šla domov.

Katra veselo stopi v domačo vas. Najprej sreča vaškega učitelja, pri katerem je še nedavno hodila v šolo.

„O, dobar dan, gospon učo! Kako ste?“

Učitelj jo pogleda ter zamuka kakor krava: „Mu-u-u!“

Katra se malo ustraši, misleč, da je mogoče učitelj ponorel, pa vseeno še enkrat vpraša: „Pa što vam je, gospon učo? Jeste li boldestan...“

„Mu-u-u“ zamuka zopet učitelj in potem s človeškim glasom nadaljuje: „Ne, Katrica, nisem bolan, ampak pred par dnevi sem prišel s planine, kjer sem en teden živel med samimi kravami, pa sem pozabil govoriti, kakor si ti v dveh mesecih pozabila naš mili materin jezik.“

Katra povese osramočena oči in gre domov. Pomagalo pa je le! Doma je govorila slovensko in učitelja je lepo v slovenskem jeziku prosila odpuščanja. („Misli“).

Zadnji dan v Dachau-u

(Iz popisovanja Slovenca-interniranca, ki je prišel živ iz internacije).

Prišel je zadnji dan...

Na zbornem mestu so bili že silne množice. Vedno nove so prihajale. Mahale so z rokami in kapami, vpile v vseh mogočih jezikih in čakale, da se zgodi čudo...

V množicah, ki so bile ob vhodu, je nastal vihar. Na tisoče rok se je dvignilo v pozdrav nekomu, ki ga nisem videl.

Na balkonu „Jourhausa“ se je pojavil vojak v bojni opremi. Ali je bil oficir ali pod-

oficir ali navaden vojak, kdo ve. Ta vojak je dal z roko znak, naj bodo množice tiho. Vihar se je polegel. Kaj je govoril, nisem slišal. Videl pa sem, da so se množice spustile na kolena, se odkrile, se pokrižale in molile. To je storil tudi vojak. To sem storil tudi jaz.

Takrat so ujetniki v Dachau prvič javno molili...

Bili smo osvobojeni.

Naš ponos

Nekoč sem prišel v eno izmed večjih delavskih kolonij. K meni je stopil fant v starosti približno 14 let. Vprašal me je v tamkajšnjem narečju: „Gospod, ali bi se jaz lahko učil slovenskega jezika? Kdo bi me učil?“ Zelo sem bil presenečen nad tem vprašanjem. Vprašal sem fanta, odkod je. Povedal mi je in zvedel sem, da je njegov oče Slovenec, mati pa domačinka.

Fant je imel veselje do slovenskega jezika in do slovenskih pesmi in bi rad pristopil k slovenskim društvom. V družini so govorili le v materinem jeziku, oče z otroki ni nikoli spregovoril po slovensko. Videl sem, da je fant ponosen, da je sin slovenskega očeta in da ima zanimanje za njegov jezik. Ker sem kraj precej poznal, sem mu lahko navetoval, do koga naj se obrne.

Ko je odšel, sem pomislil na našo mladino po izseljenjskih družinah. V kolikor poznam naše moške in žene, vem, da so zavedni Slovenci. In vendar njihove hčere in sinovi kažejo včasih bore malo zanimanja za slovenski jezik! Mati jih vpraša v slovenskem jeziku, otrok kar hitro odgovarja v tujem jeziku. Kaj ni vsak tak odgovor slovenskim staršem kakor nov udarec v že itak krvaveče srce!

Mnogokrat so krivi starši, ker so premalo skrbeli, da bi naučili otroke svojega jezika, ki je dar božji! Videli so, da otrok raje govori v jeziku svojih sošolcev in so se v neumni ljubezni do otroka vdali. Pa tudi otroci, zlasti odrasli, so zato odgovorni. Pravijo, da nimajo časa se učiti. Imajo pa čas za gledališče, šport, zabave. Mladini je razvedrilo potrebno, toda potem, ko je izvršila svojo dolžnost! Koliko dni mladega življenja se požene v nič, ko bi ga lahko obrnili v veselje in dobrobit slovenskim izseljencem, v ponos našemu narodu.

Zato vsa čast tistim, ki se trudijo z raznimi prireditvami širiti in utrjevati ljubezen do našega naroda in do Slovenije! V društva! V slogi je moč! Strnimo se! To zahtevata naša podjetnost in naš ponos!

Vrhnikov Jaka, delavec.

Na potu

*V mamljivi luči, v temni senci,
v jutranji zori, v poznem mraku,
v očesu krasnem, v srcu nežnem:
povsod jo je iskal.
Srce, življenje svoje
za njo bi daroval.
Zaman je trud, ni našel je.
Ves tožen je odšel
naprej v brezupno noč.*

*Na potu tam brez cilja,
brez upov in brez nad
privede težki ga korak do cerkve
male.*

*Utrujen ves je vstopil.
Trepeče lučka, žarke lije,
v čarobnem svitu križ zasije.
Pred Njim je potnik nem obstal.*

*Iz križa tam, iz zmučenih oči,
iz srca, ki je vso prelilo kri,
svetila je LJUBEZEN.*

P. A. Francija

Šestindvajseto poglavje

Bilo je na dan sv. Jakoba in nedelja je bila. Vročina je pritiskala, da si se še v senci potil.

Stric Jakob, ki je ob nedeljah popoldne raje „balinal“, kakor šel k popoldanski službi božji, je dejal sam pri sebi: Velik praznik je danes zame, moj god je, zato bo prav, če grem tudi k večernicam. Šel je v cerkev in sedel v tretjo klop, kjer je imel svoj sedež. Razlaga krščanskega nauka je strica kmalu zazibala v sladko spanje. Po nauku je gospod pristopil k oltarju in začel moliti litanije vseh svetnikov, v katerih je

Št. Janž v Rožu (Koroška): zgoraj milostna podoba Marijina v oltarju; spodaj cerkev in del vasi

— kakor vemo — dvakrat omenjen sv. Jakob.

Ko je župnik poklical ime prvega, je stric zmedeno pogledal okrog sebe, a takoj spet zaspal. Ko je pa drugič zaslišal ime „sveti Jakob“, je na ves glas zarentačil in na dolgo zategnil: „Kaaaaaj je?“ Še nekaj je mislil zagodrnjati, pa ga je sosed stresel za rame in mu po tihem dopovedal, da je v cerkvi.

Od tistega časa dalje je bil stric Jakob za vse ljudi v vasi „sveti Jakob“. K večernicam strica ni nihče več spravil, posebno takrat ne, kadar so bile litanije vseh svetnikov, saj se je dobro zavedal, da bi ga vsi verniki ošinili s pogledi, ko bi duhovnik rekel: Sveti Jakob. Še tako je takrat vedno vsem lezlo na smeh, da je gospod župnik večkrat resno premišljeval, ali bi ne kazalo tega vročega in obenem zaspanega svetnika črtati iz litanij ter tako odstraniti pohujšanje v dolini Košanski, kjer se je vse to tako resnično zgodilo, kakor sem vam tukaj zapisal.

Sedemindvajseto poglavje
 Že naš pesnik Prešeren je imel železnico „na piki“ in jo je zmerjal z „goljufivo kačo“. Res je, marsikoga je že „ajzelpn narihtal“.

Kadar nanese v družbi pogovor na potovanje z vlakom, hitijo ljudje drug čez drugega pripovedovati, kako so se vozili, in še bolj, kako so se zavozili. Naj vam še jaz opišem svojo smolo iz tistega časa, ko sem še brezskrbno prepeval po svetu „Kdo more kaj mladim ljudem...“ Kadar sem hotel iti k „svoji dečli v vas“, sem moral potovati najprej 5 km s „štefletencugom“, nato 6 km po železnici in končno še 4 km peš. „Vse to ljubezen st'ri“, kaj hočete. Počitnice sem užival, posebnega dela ni bilo doma, pa sem sklenil, da grem „gledat, kaj delajo ljubice tri“. No, bila je samo ena, če se ne motim.

„Kdaj se vrneš?“ je rekla mama, ne da bi vprašala, kam grem. Zaljubljenca povpraševati, kam gre, je res popolnoma nepotrebno delo.

Šel sem „čez tri gore, čez tri dole, čez tri zelene travnike“ na postajo Št. Peter, ki mi je tedaj odpiral pot v daljni svet. Tej postaji pravijo danes „Pivka“ po vodi Pivki. Sveti Peter je pač prestar za naše čase in danes raje obračamo pogled navzdol v vodo kakor pa gor proti nebu, zato se pa tudi

marsikaj potaplja na svetu. Uradnik mi proda vozni listek kakor vselej, jaz pa na vlak. Telo je sedelo v vagonu, moje misli so pa „gradile svetle gradove v oblake“.

Kar pokuka v moj oddelek znanec Matija: „Greš tudi ti v Trst? K teti najbrž?“

je bil radoveden. Tedaj šele sem opazil, da se peljem ravno v nasprotno smer. Vlak je bil privozil iz Reke; polovico vagonov so usmerili proti Ljubljani, polovico pa proti Trstu. Zbral sem pač slabšo polovico in tako zgrešil pot k „boljši“.

Sprevodnik je zahteval vozne listke. Moje opravičevanje ni nič pomagalo; dvojno ceno sem moral plačati in to tja do Divače, ker je bil brzec, ki se ni ustavil, kjer bi se kdo zmisli. Tam izstopim in z žalostjo v srcu doženem, da gre šele ob četrti uri popoldne vlak nazaj v Št. Peter. Vse mine in tudi dolge ure v Divači so pretekle. Grem spet k okencu rekoč: „Postojna, prosim“. Pozabil sem, da imam že listek iz Št. Petra do Postojne; postajni načelnik je bil pa neusmiljen mož in mi ni hotel povrniti denarja. „Se bom pa na vso jezo od Št. Petra do Postojne v drugem razredu peljal,“ sem si mislil in res prestopim tam v voz mehkih sedežev. To pa je bila zopet moja nesreča.

Kakor omenjeno, so v Št. Petru navadno razpolovili vlak, ker je križišče. Ko sem motovilil iz vagona v vagon, da bi prišel do žameta, sem zopet prikolovratil v reški del vlaka. Videč, kam drdram, nisem bil ne jezen ne vesel; neka brezčutnost me je obdala in za pol groša bi se bil prodal. Razložil sem „luknjičarju“ kart, kaj se mi je danes že drugič primerilo. Glas se mi je bil izpremenil in menda tudi obraz, kajti uničevalec voznih listkov se ni jezil in ni zahteval ničesar. Dobrohotno se je zakrohotal na ves glas in sopotnikom so se tudi začela nabirati usta v najrazličnejše kroge in sedmerokotne piramide.

„Tako se godi zaljubljenecem,“ je dejal „kleščar“. „Kje boš pa izstopil, fant?“

„V Trnovem, kjer imam tam poznane,“ sem sklenil.

„Prav, bom šel s teboj k „rdečekapcu“, da te ne bodo deli iz kože. Ljubezen za mlade in taki „heci“ za stare, to mora biti, to je neobhodno potrebno.“

Tako je govoril dobričina in me res spremil k postajnemu načelniku. Ko so se me — idealnega zaljubljenca — tam vsi z razklanimi usti dovolj nagledali, jih je zaskrbelo, kje bom spal.

„Pri bratrancu Jožetu,“ sem pol z jezo pol z jokom povedal.

Dobro so poznali Jožeta. „Tako j ponj!“

je ukazal gospodar postaje, „nocoj se bomo še pošteno zabavali.”

Uvidel sem, da me mislijo do konca zdelati, zato sem porabil prvo priliko, da sem jo neopaženo pobrisal iz postaje. Na potu sem srečal Jožeta, katerega je vodil železničar v načelnikovo pisarno. Bratranec je bil vesele narave, a vendar tudi pameten mož. Iz par mojih besed je spoznal, da mora biti norčevanja konec. Železničar je odšel sam.

Jože je bil kar vesel mojega nepričakovanega obiska. Njegova žena mi je pripravila večerjo, saj sem bil pa tudi že pošteno lačen. Drugi dan sta bila namenjena v Košano. Sklenil sem iti z njima in se odločil, da bom enkrat pozneje tam onkraj Postojne „prav na lahko potrkal,” kakor poje pesem.

Dolgo smo klepetali v bratrančevi kuhinji in samo par minut je manjkalo do dvanajstih, ko sem meril stopnice v prvo nadstropje, kjer je bila moja spalnica.

Še danes ne vem, če sta mi sorodnika namenoma ali nenamenoma pozabila povedati, da bom to noč spal v drugi sobi; moral se je za likof pač zgoditi še en „hec”. V isti hiši je namreč stanovala vaška učiteljica, ki si je želela zamenjati sobo in se je bila ravno one dni res preselila v mojo spalnico.

„NAŠA LUČ” PREMAJHNA?

Mlad mož je sklenil prevoziti kolikor mogoče veliko sveta z motornim kolesom. Vozil je že po vseh delih sveta.

Nekoč ga je peljala pot skozi samotno hosto, kjer je revež iz neznanega vzroka padel z motornega kolesa. Tri ure je ležal na tleh z zlomljeno nogo in ves potolčen, predno so prišli mimo neki ljudje in ga rešili. Bolečine in dolg čas si je začel preganjati s tem, da je začel natanko opazovati cvetico, ki je rastle tik pred njegovimi očmi. „Kako čudovito lepo in smotno je ustvarjena ta rožica,” je rekel sam pri sebi. Koliko sem dirjal po svetu, da bi kaj krasnega videl, toda priznati moram, da take krasote in lepote nisem nikjer našel, kakor je v tej mali cvetki.”

Dobra večerja in razni pomenki so me bili spravili zopet v dobro voljo, tako da sem po stopnicah grede začel mrmrati šaljivko, ki mi je kot nalašč za tisti dan prišla na um: „Jaz pa moja ljubica oba sva obno-rela, podnevi skup ne prideva, ponoči pa ne smeva.” To počoč sem stopil v spalnico, kajti vrata niso bila zaklenjena. Prižgal sem luč in ura v zvoniku je začela biti polnoči. Ko pogledam proti postelji, zapazim v njej okrog štirideset let staro devičico. Luč, moje ropotanje, bitje ure, vse to jo je popolnoma zmedlo. „Oprostite, gospodična,” sem začel. V svoji omotici me ni spoznala. Kot blisk je planila iz postelje mimo mene skozi vrata na hodnik in začela vpiti skozi okno na cesto: „Tatovi, roparji, razbojniki, morilci, na pomoč, ljudje božji, pomagajte!” K sreči božji ni bilo žive duše na ulici. Iz kuhinje sta priletela moja sorodnika in seveda brž uganila, „koliko je ura”. Prijela sta kot vrba tresoč se nežno stvarco vsak za eno roko in jo potolazila. Ko me je zagledala in spoznala „roparja, tatu, razbojnika, morilca”, se je oprostila, nakar smo odšli vsi štirje dol v kuhinjo preganjat strah in grozo in spet je bilo smeha na koše.

Tako je potekel tisti dan smole, katerega kljub takratni jezi in nevolji še danes hranim v najprijetnejšem spominu. J. J.

Ali ni tudi s teboj tako, dragi bralec? Velikih, deset in še več strani dolgih časopisov-dnevnikov si želiš. Ali si se pa že opazoval, kako bereš? V četrto ure je prebran ves dnevnik.

Ako hočeš na tak način brati „Našo luč”, ti bosta seveda dovolj dve minuti ali pa niti ne. Svetujem ti zato, da si vzameš čas in „Našo luč” ne samo prebereš, temveč temeljito preštudiraš. Vsak stavek skoraj je velikega pomena. Čitaj naš dvomesečnik ne samo enkrat, ampak najmanj desetkrat. Telesne hrane se ne naveličaš; zakaj potem tako hitro zavrneš duševno? Ako želiš, da ti bo res koristila, jo moraš počasi zaužiti in temeljito prebaviti. Skleni, da boš od danes naprej drugače bral! J.

Iz domovine

Na Koroškem v Avstriji se Slovenci borijo, da bi dobili gimnazijo in kmetijsko šolo, v katerih bi poučevali v slovenskem jeziku. Žal še v ljudskih šolah poučevanje materinega jezika ni povsod zagotovljeno. Potujočevalci bi najrajši vsako slovensko besedo zatrli.

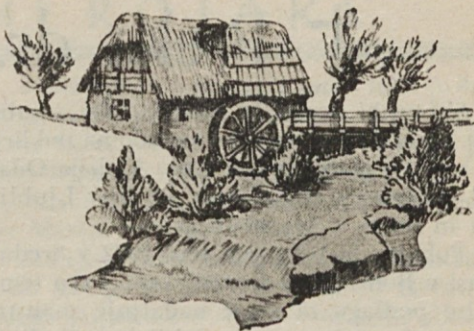
*

Slovenske šole na tržaškem ozemlju imajo tudi pod zvezniki svoje težave. Letos zapuščajo srednjo šolo prvi maturanti, ki so skozi 8 let študirali na slovenski gimnaziji. To je vesel dogodek spriču raznega nagajanja in zaprek, ki jih oblasti pod vplivom laških potujočevalcev delajo učiteljem kot učencem.

*

Po povratku predsednika Tita iz Londona so mislili, da bo v Jugoslaviji dobila vera večjo prostost. Komunisti so res pripravili in nato izglasovali nov zakon o veroizpovedih. Poprej so skušali pripraviti škofo do tega, da bi iz katoliških vernikov v Jugoslaviji naredili nekakšno bogoljubno društvo, ki bi bilo podrejeno državnim „verskim“ zakonom. Škofje so povedali, da naj se pogajajo ne z njimi, ampak z zastopniki sv. očeta, ki je po božji volji vodnik sv. Cerkve in da so katoličani v Jugoslaviji le del celokupne, po vsem svetu raztezajoče se Cerkve.

Novi zakon, na katerega katoliške cerkvene oblasti niso pristale, ima namen škiniti brezversko delovanje, da ga ne bi veroizpovedi onemogočale. Dovoljuje precej verskega delovanja, a vsak trenutek ga lahko prepreči, kadar se to komunistom zdi „v interesu države“. Vtika se v izrazito verske zadeve: n. pr. določa, kdaj se sme deliti zakrament sv. zakona, določa, kje se sme poučevati krščanski nauk in kje se ne sme. Tako je ostalo glede vere vse pri starem: vsako duhovnikovo in cerkveno delovanje je odvisno od trenutne volje brezbožnikov. Če se njim zdi prav, dovolijo, če se njim zdi drugače, ne dovolijo.

„Ko mlinček ropoče in voda šumlja,
srce mi veselo igra.“ (Iz nar. pesmi.)

Prebivalstvo Slovenije

Ljudsko štetje 31. marca letošnjega leta je pokazalo, da imajo slovenski kraji v Jugoslaviji (komunistična republika Slovenija) 1.462.991 prebivalcev. Pred petimi leti jih je bilo 1 milijon 391.000. Na 1000 moških odpade 1114 žensk.

Glavno mesto Slovenije, Ljubljana, šteje danes 138.211 prebivalcev. Maribor je narastel na 75.000 ljudi. Celje ima okoli 25.000, Kranj 18.000, Jesenice skoro 16.000, Trbovlje 14.500, Hrastnik 5.175. Kakor v Sloveniji so tudi po drugih republikah narasla mesta na škodo prebivalstva dežele.

Vsa Jugoslavija ima skoraj 17 milijonov ljudi (16.927.275) in sicer je 504.707 žensk več kot moških. Beograd ima 469.989 ljudi, Zagreb 350.452, Sarajevo 135.000, Skoplje 121.000, Split 75.377, Reka 75.112.

Ribničan na novi maši

Ribničan se je ves vesel vrnil s pojedine, ki je sledila novi maši. Žena ga radovedna vpraša, kaj so jedli.

„Ljuba moja! Kdo bi mogel vse povedati. Najprej je bilo kislo mleko. Potem je prišlo na mizo sesirjeno mleko. Za tem so prinesli pinjeno mleko. Nato zavreto mleko. Potem sladko mleko. Za tem še mrzlo mleko. Nazadnje pa je bilo: mleko kar tako.“

† Prelat dr. Alojzij Odar

Slovenski narod je zadela težka izguba: 20. maja je Vsemogočni nenadoma poklical k sebi po plačilo prelata dr. Alojzija Odarja, profesorja bogoslovja — prej v Ljubljani in sedaj v Argentini.

Pokojni je bil rojen leta 1902 v Srednji vasi v Bohinju na Gorenjskem. Prvo temeljito podlago za svoje nadaljnje znanstvo in versko delovanje je dobil že v škofijski gimnaziji v Št. Vidu nad Ljubljano, kjer je maturiral leta 1922.

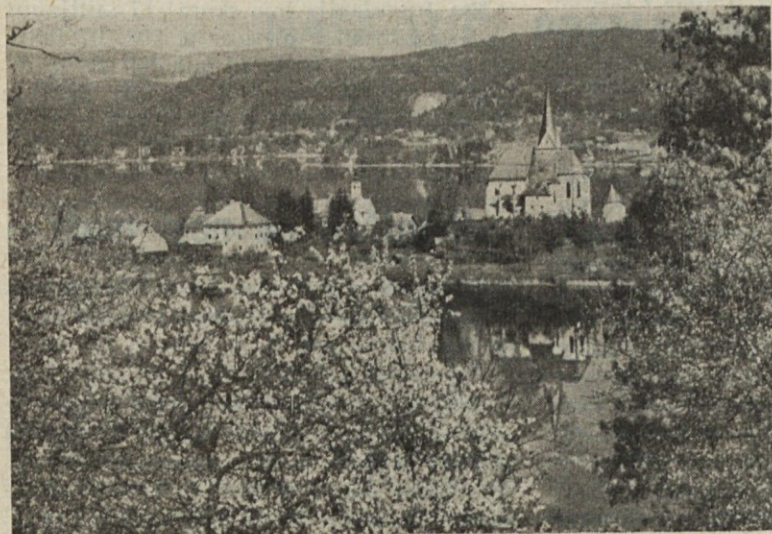
Bogoslovje je končal v Ljubljani; nato je nadaljeval v Rimu cerkvenopravne študije. Leta 1931 je postal docent in pozneje redni profesor na bogoslovni fakulteti v Ljubljani. V maju 1945 je odšel iz Ljubljane in je v Italiji organiziral slovensko bogoslovje in z njim odšel v Argentino.

S smrtjo dr. Odarja smo izgubili komaj nadomestljivega znanstvenika, misleca in organizatorja. Kljub temu da je dopolnil šele 51 let, si je v tej kratki dobi svojega življenja in duhovništva pridobil neveljvilih zaslug za procvit verskokulturnega življenja med našim narodom. Bil je dosleden

ideolog, kulturni delavec in odločen pobornik za zmago Kristusovega kraljestva na zemlji. Z njim je odšel v večnost odličen govornik, stalni predavatelj v organizacijah in društvih, tolažnik trpečih v spovednici — človek, ki je imel za slehernega dobro in vzpodbudno besedo.

Njegovo znanstveno delo je ogromno. Njegova dela so izšla v številnih knjigah, razpravah in člankih. Med knjigami so znamenite zlasti one o katoliški akciji, o tisku in o zakonskem pravu srbske pravoslavne cerkve. Zlasti znamenit pa je njegov „Zakonik cerkvenega prava“, ki je prvi slovenski prevod tega zakonika. — Veliko je števililo njegovih znanstvenih razprav v raznih revijah.

Blagega pokojnika bi naš narod še zelo zelo potreboval, pa ga je Vsemogočni po svojem nedoumljivem sklepu vzel k sebi, da nas bo od tam idejno usmerjal po pravi poti našega življenja. Naj uživa pri Bogu obilno plačilo za svoje neumorno delo za širjenje božjega kraljestva in za dobrobit svojega naroda. Have, anima pia!

Znamenita romarska cerkev Marija na Otoku na Vrbskem jezeru (Juž. Koroška), kamor se pridejo pobožni romarji vsako leto zlasti 15. avgusta v velikem številu poklonit svoji nebeski Kraljici

MED NAŠIMI ROJAKI

ANGLIJA

Slov. društvo: Društvo ima svoj redni letni občni zbor v nedeljo, 2. avgusta v dvorani na Golders Greenu v Londonu. O podrobnostih boste obveščeni preko Vestnika.

Obisk: Kot sporočeno v „Pismu“, bi župnik rad obiskal čim več krajev in ljudi tudi v juliju in prvi polovici avgusta.

Previdoma bodo ob nedeljah maše: 5. julija v Coventryju. Popoldan istega dne bo v Londonu skupna posvetitev Srcu Jezusovemu in blagoslov v cerkvi na Golders Greenu, potem sestanek v dvorani. — 12. julija bo maša v Doncastru. — 19. julija v Hirwainu in 26. julija v Bargoedu, S. Wales. — 2. avgusta v Londonu. — 9. avgusta pa v Bedfordu. — Povsod, kjer bi želeli, bo posvetitev Srcu Jezusovemu tudi v tem času.

Krsti: V Chadwell Heath-u, Essex, je bila krščena 24. maja Aleksandra Grabovac. — V Aberdare, S. Wales, pa 31. maja Ana Šinigoj. — Vsem želimo zdravja in sreče!

Darovi: Za Dom v Gorici je daroval g. F. Škrabar en funt. Bog plačaj. —

BELGIJA

Te dni praznuje 40 let svojega duhovniškega delovanja g. Franc Kokel, bivajoč v Weiwertzu med belgijskimi Nemci. Prijaznega gospoda, ki ga poznajo naši rojaki iz Limburga kot oni iz Monsa, se tudi „Naša luč“ spominja in mu prirčno čestita k jubileju.

LIMBURG—LIEGE

Ob slovesnem obisku belgijskega kralja Balduina v Hasseltu so bili tudi naši rojaki iz Eisdena povabljeni, da se udeleže sprevoda z društveno zastavo in v narodnih nošah. Da nas je bilo več, so se nam prijazno pridružili tudi rojaki iz Holandije. Od vseh skupin tujih narodnosti je bila naša skupina najštevilnejša in, kot pravijo, tudi najlepša.

V maju smo v Eisdenu imeli lepo priložnost pokazati našo ljubezen do Marije. Vsak večer smo se ob pol 9. uri zbirali pri lepi kapelici Naše Gospe ubogih, kjer je v enem od šestih oken naslikana tudi podoba Marije Pomagaj z Brezij.

Zadnjega maja smo poromali v Banneux. Bilo nas je 120 Slovencev in 50 Hrvatov. Istega popoldneva smo v avtobusih obiskali krasno pokrajino ob nemški meji in se spotoma oglasili pri g. župniku K o k l u F r a n c u, ki letos obhaja 40-letnico mašništva. Naši vrli pevci so mu zapeli nekaj pesmi, Kotnikova Rezika pa mu je podala šopek rož. Za slovo smo se zbrali v cerkvi, kjer smo zapeli litanije, g. jubilant pa nam je podelil blagoslov z Najsvetejšim. Na poti domov smo si pri Robertville ogledali živalski muzej, ustavili smo se v gozdu Baraque Michel in pri Eupenu občudovali ogromni jez. Čeprav nam je vreme nagajalo, smo bili z dnevom vsi zadovoljni. Iskrena hvala pevcem in vsem, ki so prevzeli nevhvaležen posel organizacije avtobusov.

Poroka: V Mechelenu a/M. se je poročila gdč. Marica Gorenšek z g. Leonom Van den Burre iz Bruslja. Mlademu paru želimo vso srečo!

Smrtna kosa: Po kratki bolezni nas je zapustil g. Bavdaž Franc iz Kala nad Kanalom. Star je bil 56 let. Čez 20 let je stanoval pri eni in isti družini. Bil je blaga duša. — Vse je globoko pretresla tragična smrt 30 let starega Antona Pak iz Waterscheia. Ponesrečil se je na motorju. Tudi ta je bil zelo dober fant. Ko mu je bilo 15 let, ga je v Belgijo pripeljal pater Prah. — Obeh se bomo spominjali v svojih molitvah.

CHARLEROI—MONS

Naslov izs. duhovnika: Z. Reven, Rue Ch. Dupret 17, Charleroi. — Telefon: 32.33.23.

V okolici Charleroi smo majnik proslavili s šmarnicami 3. maja pri Mariji Fatimski v Pironchamps. Veliko nas je bilo in vsa cerkev je tako lepo pela z našimi pevci, da je bilo ljudem kar žal, ko nimamo takih šmarnic vsak dan, kakor nekoč v domovini.

Za binkošti je bila naša služba božja v

Charleroi, drugi dan pa v Paturages za okolico Monsa.

Zadnji dan majnika se je 41 naših rojakov iz Charleroi pridružilo flamskim romarjem na **Montaigu** (Scherpenheuvel) in tako obiskovalo to znano flamsko Marijino svetišče. Kljub neprestano polni cerkvi se nam je le posrečilo, da smo pred Marijnim oltarjem po naše na glas molili in zapeli, kar je vzbudilo pozornost.

Društvo harmonikarjev, ki mu predstavlja naš rojak g. Bevčar Alojz v Hautrageu, vodi pa njegov nečak, je prejelo v Tournai prvo nagrado in sedaj nedeljo za nedeljo v skupini nastopa po raznih krajih.

Spet moramo poročati o rojakih, ki so nas zapustili in odšli v večnost pred božje obličje. 28. aprila je umrl vsled rudarske bolezni v Péronnes-lez-Binche Franc Gornjanc roj. 1908 v Bodrežu pri Kanalu ob Soči. Pokopali smo ga na pokopališču, na katerem počiva tudi njegov rojak Franc Košir (gl. sliko!), ki je bil zasut v rudniku 4. julija 1950. — V Quaregnon-Rivage je na naglo umrla Marija Vizin, roj. Križetič

†
Franc Košir
ubit
v rudniku
leta 1950

1902 v Posrednjem v Beneški Sloveniji. Jeleni bodo njeno truplo prepeljali domov. — 3. maja se je ponesrečil z motorjem 31-letni Rudolf Vičič, doma s Trnovega na Krasu. Zapušča užaloščeno vdovo in otročiča Radovana in Bogdana. — 23. maja je zadet od srčne kapi izdihnil oče štirih otrok Alojz Lavretič, doma iz Gor. Mjerse v Beneški Sloveniji. Pokopali so ga v Aiseau. — 6. junija je dotrpel vzoren mož in oče Ivan Omerzu v Lodelinsart, roj. 1907 v Raztezu pri Rajhenburgu (rud. bolezni). — Bog jim daj vsem večni pokoj! Vsem žalujočim pa mnogo tolažbe!

Poročila se je v kapeli Fatima v Pironchamps gdč. Ivette Suligoy z domačinom g. Zephirjem Docquier. Obilo sreče!

HOLANDIJA

Smrt žanje. — Rojakom sporočamo, da je vsled rudarske bolezni umrl 8. aprila v bolnici Heerlen Janez Domevšček iz Heerleheide, roj. 1895 v Soči nad Kobaridom. Dalje je umrl 11. aprila istotam rojak Mile Trtanj iz Jezeran, roj. 1892. Pokopan je bil v Hoensbroeku.

Naj jima večna luč sveti, preostalim pa izražamo naše iskreno sožalje.

Jubilej — praznuje naš rojak Novak iz Lindenheuvela dne 27. junija. Poteklo je 25 let njegovega dela v rudniku. Rojaku, ki je tudi član društva sv. Barbare, veselo čestitamo!

Šmarnice smo imeli v mesecu majniku po različnih slovenskih kolonijah. Povsod se je znova vzbudila ljubezen do Marije, naše nebeške Matere.

Društveno življenje. — Rojaki v Lindenheuvelu so pripravili za praznik Gospodovega vnebohoda po šmarnicah v dvorani pri Stans v Lutterade „Materinski dan“ z lepim sporedom.

Radio Maastricht je 16. maja oddajal slovenski program. Pela sta zbora „Zvon“ in „Škrjanček“.

NEMČIJA

Gladbeck — Pomlad je prišla in povsod poganja novo življenje. Tudi tukajšnji Slovenci smo se na pobudo našega g. svetnika Tensunderna in našega predsednika g. Dobravca poživili ter se v nedeljo popoldne, 17. maja iz bližnje in daljne okolice zbrali v Gladbecku.

Najprej smo imeli večernice. Pridigal nam je naš rojak, prijatelj g. Tensunderna. Lepim besedam so sledile pete litanije Matere božje. Zatem smo se zbrali v dvorani Kolpingovega doma, kjer je najprej naš gospod svetnik pozdravil našega gosta slovenskega duhovnika, pozdravil pa tudi vse zbrane Slovence ter nam povedal več novic iz svojega življenja in iz življenja Slovencev tukaj. Nato smo se pogovorili o društvenih zadevah; o romanju v Kevelaer, kamor bi radi šli skupaj z holandskimi Slovenci, če bi nam sporočili, kdaj pravzaprav mislijo priti. Z velikim zanimanjem smo

poslušali slovenskega duhovnika, ki nam je govoril o življenju naših izseljencev drugod. Samo po sebi se razume, da smo tudi pridno peli.

Bilo je že pozno zvečer, ko smo se razšli, v veseljem upanju, da se bomo na romanju v Kevelaer zopet našli v domači družbi, kamor bomo pripeljali tudi svoje otroke.

FRANCIJA

Pariz

Pariz. — Na binkošti smo napolnili za slovesne večernice našo kapelo in se čudili, da nas je toliko. Še več nas bi bilo lahko, če bi vsakdo tudi svoje znance privedel s seboj! Če bodo slike uspele (gospodov aparat se noče vedno odpreti), boste morda ob priliki videli naše vesele obraze. Že sedaj se pripravljajmo na slovesnost koncem septembra, h kateri vabimo tudi vas druge iz „provinc“!

Romigny (Marne). — Na binkoštni ponedeljek smo se Slovenci iz pokrajine, kjer „delamo“ (in pijemo) šampanjec, zbrali v Romigny. Dopoldne smo imeli sv. mašo, ki jo je daroval slov. gospod iz Pariza. Mnogim so prišle solze v oči, ko smo prvič v tujini imeli med seboj slov. duhovnika in slišali izpred oltarja našo domačo besedo. Za kosilo se nas je polovica zbrala v družini g. Ivana, ki je mnogo storil za ta dan, polovica pa v družini gospe Amalije. Ob lepi slovenski pesmi smo si potem popoldne ustvarili na obeh krajih košček domače zemlje in se Prekmurci in Primorci prav odlično razumeli. Veseli smo se zvečer razšli, hvaležni gostiteljem, pa tudi g. Močilnikarju, ki je pripeljal poln avto gostov iz Pariza, pa seveda tudi našemu duhovniku. Za mesec september smo se spet domenili za tako snidenje, o čemer boste pravočasno obveščeni. Še drugod organizirajte, kjer vas je več skupaj, tako službo božjo in potem v „Naši luči“ povejte, da še živite!

VSEM. — Pošljite naslove svojih znancev, ki „Naše luči“ še ne prejemajo. Vsi rojaki v Franciji jo morajo brati! Kjer vas je več skupaj, pomislite, kako bi organizirali slovensko službo božjo!

Armentières (Nord). — Tamošnjim Slovincem lepa hvala za vsoto, ki so jo poslali za „Našo luč“. — N. Čretnik, Rue St. Fargeau 4, Paris XX.

Pas-de-Calais

Liévin. — Šaht 16 v Liévinu je duhovno in kulturno središče slovenskih kolonij v okrožju Liévin-Lens.

Tu je bilo ustanovljeno prvo slov. društvo sv. Barbare, ki je kmalu štelu nad 100 članov. Vneti možje, kot rajniki Tuhtar in drugi, so ustanavljali oziroma dali pobudo za ustanavljanje enakih društev po drugih slovenskih kolonijah.

Slovenci smo bili tedaj številni in slovenski rudarji pri premogokopni družbi tako čislani, da nam je družba obljubila postaviti kapelo. Žal je takrat ostalo to le pri obljubi, a misel na kapelo ni umrla.

Po lanskem velikem misijonu je bilo sklenjeno postaviti kapelo na čast Materi božji za šaht 16. Z združenimi močmi so šli na delo Francozi, Poljaki in Slovenci, ki upamo dobiti v novi kapeli več prostora in prostosti za naše službe božje.

Že je določen prostor in se zbirajo pripevki. V ta namen so priredili Slovenci s Poljaki in Francozi lep zabavni večer na praznik vnebohoda. Gmotni uspeh je bil velik, še večji kulturni, ko so zlasti Slovenci želi tako burno odobravanje, da so morali svoj program še naslednjo nedeljo ponoviti. Ugajalo je posebno slovensko petje in gledališki nastop naših slovenskih igralcev.

Ko se bomo čez ne dolgo zbrali v novi kapeli, bomo imeli veselo zavest, da smo sodelovali pri postavitvi te nove hiše božje, v kateri bomo Boga in Marijo častili tudi v slovenskem jeziku.

Romanje v Lurd. — V petek, 26. junija, je odšla z romarskim vlakom skupina 45 slovenskih romarjev v Lurd. Tam ostanejo en teden. Spominjali se bodo pri lurški votlini tudi vseh po svetu raztepenih slovenskih izseljencev in rojakov v domovini, kjer je bila v zadnjem času, na našo veliko žalost, oblatena ta svetovno znana Marijina božja pot.

Upamo, da nam bodo v prihodnji številki kaj več poročali o svojih vtisih iz Lurda.

Bruay-en Artois. — Društvo sv. Barbare je priredilo, kot vsako leto, lepo proslavo materinskega dne. Veseli smo bili zlasti nastopa malih. Naše vrle, skromne slovenske matere v resnici zaslužijo tako proslavo. Naj ostanejo še naprej steber, ki drži pokonci slovensko življenje v tujini.

Sallaumines. — Dobili smo vabilo in brali: Dragi rojaki, če se hočete zopet enkrat prav iz srca nasmejati, udeležite se polnoštevno dne 7. junija prireditve društva sv. Barbare v Sallaumines.

Sli smo in se prepričali, da so spolnili, kar so obljubili. Dobro igrane burke in petje nas je spravilo v najboljšo voljo. Zahvaljujemo se društvu in želimo, da nam kmalu zopet pošlje kako tako vabilo.

TUCQUEGNIEUX—MARINE

Žalostni smo bili, ko je prispela v našo kolonijo vest, da se je msgr. Grims ponesrečil z motornim kolesom. Upamo, da ne bo predolgo trajalo, ko bo zopet zdrav prišel med nas.

Kaj bi bili prazniki brez njega? Kdo bi nam pomagal dvigniti naš pogled kvišku, odkoder dobivajo zmučena srca in duše pogum za boj v življenju. Naj „Naša luč“ ponesse msgr. Stanku naše tople pozdrave z željo, da bi čimprej okreval.

Letos pojde dosti ljudi pogledat domov. Sama misel videti zopet naše lepe kraje in slišati domačo govorico že dvigne človeka. Želimo vsem srečno pot! Ponesite naše pozdrave s seboj.

Na Marini smo obhajali zadnjo nedeljo v maju obnovljene krstnih obljub. Med obhajanci je bila tudi Ivanka Poljanškova, raznašalka „Naše luči“. Tej naši mali misijonarki želimo obilo milosti in božjega blagoslova.

P. A.

Ob nemški meji

Kronika iz merlebaške okolice

Vsako leto se bolj veselimo mesca majnika! Mati božja z Brezij v Habsterdicku je letos še posebno veliko ljudi privabila k sebi!

Vsak četrtek v majniku je bila pri Marijinem oltarju sv. maša s šmarničnim berilom ter litanijami Matere božje. Že prvi četrtek (7. maja) se je zbralo tam veliko častilcev Marijinih. Pridne pevke iz Habsterdicka so z lepimi pesmimi vzbudile res pravo majniško razpoloženje med rojaki, ki so nato pozorno poslušali šmarnično berilo „Zgodovino božje poti na Brezjah“ in nato z litanijami lepo zaključili našo službo božjo.

Po sv. maši so bili vsi povabljeni v dvorano, kjer je slov. kolonija v **Habsterdicku** in okolici z izredno prisrčnostjo pokazala svojo vdanost in ljubezen do svojega duhovnika.

Moja prijetna dolžnost je, da se tu še enkrat zahvalim prav vsem — da ne imenujem imen — pridnim nabiralcem, vsemu pevskeму zboru, vsem darovalcem, vsem, ki so se morda v molitvi ali kako drugače spomnili name in sodelovali pri prijetni proslavi, katera mi je pripravila veliko veselje in me še bolj privezala na vas, drage rojake-delavce. Naša ljubljena nebeška Mati naj vas in vaše otroke blagoslavlja in vodi po vseh vaših potih!

Dne 10. maja (nedelja) pa so rojaki iz Merlebacha in vseh drugih krajev proslavili god in rojstni dan izs. duhovnika v **Merlebachu**. Že dopoldanska služba božja je pokazala, da vlada med izs. drhovnikom in našimi delavskimi družinami krasno razmerje medsebojnega zaupanja in pomoči. Še bolj se je to pokazalo popoldne pri proslavi v dvorani Kremer v Merlebachu.

Kot bratje in sestre smo se pozdravili z rojaki iz Merlebacha, Freyminga, Hochwalda, Jeann d. Arca, L'Hôpital-a, Creutzwalda, Rosbruck-na, Morsbacha, Forbach-a in iz oddaljenih kolonij, katere je zastopal g. Jankovič v spremstvu bivšega šolskega inspektorja v Beogradu g. Erjavca ter drugih rojakov iz Tucquegnieux-a.

Nisem še mogel dati vsakemu rok, ko se je začela proslava. Spored s sijajnimi točkami je vzbudil v vseh srcih veselje, pa tudi resne misli. Točka za točko je žela navdušeno odobravanje. Naj se še na tem mestu iz srca zahvalim: cerkvenemu zboru „Slomšek“ pod predsedstvom g. Kosca Franca in vsem poznanim neumornim delavcem za vse dobro: g. Ribiču ter sposobnemu dirigentu g. Šinkovcu Emilu.

Ta zbor, ki nedeljo za nedeljo nastopa in obenem z duhovnikom pospešuje z velikim uspehom slovensko bogoslužje, je otvoril proslavo s pesmijo, komponirano od omenjenega dirigenta. Zboru, odboru in dirigentu moja prva zahvala! Če kako delo rodi dobre sadove, ga rodi vaše petje v verskem in narodnem oziru; zato pogumno naprej! Prisrčno se zahvaljujem društvu harmonikarjev, ki ima tudi izbornega dirigenta g. Dolanca!

Z velikim veseljem in hvaležnostjo v srcu sem potem užival nastop Jug. pevskega društva „Tri-

glav". Njegove lepe pesmi so me v trenutku pri-vedle v našo lepo domovino: zahvala vodstvu, g. dirigentu in vsem članom, zlasti pevcem in pev-kam. Zgodovina krasnih vaših nastopov, slavna zgodovina „Triglava“ naj vas bodri v nadaljnjem delovanju!

Iz srca se zahvalim ljubim otročičem (Gričar, Škruba, Vodenik), ki so z deklamacijo in petjem pokazali, da znajo še materin jezik, ga ljubijo in se ga ne sramujejo! Mislim sem na njihovo življenje v tujini in vzljudil sem jih še bolj.

Iz vsega srca se zahvalim našemu dobremu učitelju g. Jankoviču, ki je — kot samo on zna — v za-nimivih primerah orisal težko delo izseljenskega duhovnika. G. Erjavcu sem globoko hvaležen, ko je tako krasno objasn timeri veliki nalogi izselj. du-hovnika: rojake v tujini voditi k Bogu in ohranje-vati ljubezen do domovine.

Igralci in igralka so v dveh igrokazih ne samo moje srce ampak celo dvorano napolnili z zado-voljstvom: vsi smo se iz srca nasmejali.

Zahvalim se nadalje g. Kratzu Arthurju, upokoj. šolskemu ravnatelju, ki je pozdravil proslavo. Bil je velik dobrotnik zlasti v vojn timeri času našim lju-dem in je še vedno iskren naš prijatelj. Hvala g. Rohr-u za njegovo mojstrsko posrečeno pesem v nemškem jeziku s slovenskim odpevom. Enako sem z velikim veseljem poslušal naša pridna harmoni-karja: Mava Silva in Blatnika Mirka ter kmalu nato še Malija Jožka. Vsem najlepša zahvala!

Pa ne samo lep program me je napolnil s hvalež-nim srcem, temveč tudi krasna darila — poleg dru-gih najbolj praktična: nov talar in peč na plin. Iskreno se zahvaljujem vsem nabiralcem, vsem da-rovalcem in dalje vsem, ki so pomagali v dvorani ali kakor koli že pri tej proslavi. Hvala vsem čla-nom raznih društev, ki so se odzvali povabilu „Slomška“. Ko sem hodil od mize do mize in gle-dal razorana čela naših rojakov, so se mi še bolj v srce zasmilili in še z večjo ljubeznijo sem se vrnil od njih na svoje delo.

Bog vas vse blagoslovi in obilo poplačaj vso vašo dobroto in naklonjenost slovenskemu duhovniku!

Vaš Stanko

14. maja (Vnebohod): Dasi ni bilo naj-lepše vreme, je mnogo rojakov prišlo v Habsterdick. Ker nisem bil gotov, če pride avtobus pravočasno, sem se peljal z vlakom do Stiringa, od koder je do Habsterdicka komaj 10 minut. Od daleč sem že zagledal dva avtobusa pred kapelo. Hitel sem tja in

spoznal naše dobre častilce Marijine iz Au-metza, Algrange, Audun-le-Tiche, Nilvan-ge in Knutange — celo iz Luksemburga so bili.

Ob osmih so romarji, ki so se pripeljali 100 km daleč in več, poklekneli k spovednici in nato pred lepo ozaljšan Marijin oltar. Okrog 9 ure je pripeljal še en avtobus ro-jake iz Merlebacha in okolice. Medtem se je zbralo tudi iz Habsterdicka in Stiringa mnogo naših ljudi. Prinašali so Mariji na oltar krasne šopke rož, sveč, denar, ker ves oltar oskrbujemo sami.

Ob pol desetih se je začela sv. maša pri Mari-jinem oltarju. Ljudje, ki so klečali na stopnicah, so se umaknili. Pevke iz Habsterdicka so pogumno začele peti krasne majniške pesmi. Pomagala jim je vsa cerkev, kolikor so bile pesmi znane. Navduše-nje se je stopnjevalo. Marijo iz Brezij smo prišli pozdravit, se ji zahvalit in jo prositi nadaljnje po-moči in varstva — te misli našega premišljevanja so našo ljubezen do Marije še povečale.

Po sv. maši so zopet rojaki hiteli k Marijinemu oltarju priporočati sebe in svoje drage.

Navdušena Slovenka „Teta Liza“ Turnšek, modistka iz Pariza, je odprla trgovino v Stiring-Wendel, Habsterdick, 7 rue Schoen-eck 7. — Izdeluje vse vrste ženskih in otro-skkih oblek po zelo nizkih cenah. Se toplo priporoča.

Rojaki iz Merlebacha so odhiteli nazaj z avto-busom, ostali iz oddaljenih krajev pa so se šli okrepčati v bližnjo gostilno. Ob gorki kavi in ob tem, kar so prinesli s seboj, so ta dan prav po romar-sko preživeli pri Mariji. Popoldne ob 3/4 na eno so nas zvonovi povabili v kapelo. Imeli smo šmar-nice (berilo o čudežih, ki so se izvršili na Brezjah) ter pete litanije Matere božje. S kakšnim navduše-njem je pela vsa cerkev! Po blagoslovu smo se težko ločili od Marije, ki je že mnogim našim rudar-jem in materam izprosila nenaadno zdravje.

Mnogim se je milo storilo pri srcu, ko so po dolgem času zopet enkrat slišali pete litanije. Pri slovesu od rojakov so marsikomu stopile solze v oči ob misli, da se morda vidijo zadnjikrat v živ-ljenju.

V dobrem razpoloženju smo nato z obema avto-busoma pohiteli na grad nad Forbachom, odkoder je krasen razgled, in še v Merlebach, kjer smo se ob čaši kave poslovili in se odpeljali dalje.

3. junija, večer pred praznikom presv. Rešnjega Telesa: v bolnici na Hochwaldu, na jedilni mizi stoji moj pisalni strojček in piše to kroniko. Od 15. maja, ko mi je padlo motorno kolo na desno nogo, sem tu in ponovno uživam veliko dobroto naših ljudi. Izmed več sto obiskovalcev, ki so bili ta čas pri meni od vseh strani, je prišla tudi mati in njena hčerka in sta pripovedovali o svojem možu-očetu Lešer Rudolfu, kako je trpel pred svojo smrtjo, ki ga je ugrabila družini v soboto, 23. maja, in je bil pokopan 25. maja. Naj počiva v miru! Žalostni materi in sorodnikom iskreno sožalje! Sv. maša zanj v naši kapeli bo pravočasno naznanjena.

Vsem rojakom, ki so s toliko ljubeznijo prihiteli k meni v bolnišnico, se za obiske in darila prav iz srca zahvaljujem!

Od težke operacije na hrbtenici se je srečno vrnil iz Strasbourga rojak Žugec Jožef, iz bolnice Hochwald pa naš dobri cerkveni pevec Kaliope Jožef ter vsem dragi Borovšak iz Merlebacha. Naj njim, kakor tudi vsem drugim, ki so še bolni, zlasti gospe Zagodetovi, ki leži že 4 leta v bolnici na Hochwaldu, izprosi ljuba Mati božja iz Brezij trdnega zdravlja!

Vsem, ki bi želeli iti na božjo pot v Lourdes, sporočamo: škofija Metz organizira romarski vlak: Metz-Lourdes od 14.-24. septembra, kateremu se bomo pridružili tudi mi. Vse podrobnosti, čas prijave, ceno itd. bomo objavili v tukajšnjih časopisih. S tem samo opozarjamo rojake, naj mislijo že zdaj na to!

Izslj. duhovnik: Stanko iz Merlebacha

Okrog Merlebacha

V nedeljo, 10. 5. je organiziral cerkv. pevski zbor „Slomšek“ voščilni dan za god našemu izseljenskem duhovniku. Lepa in prostorna dvorana je bila popolnoma zasedena. Slovenci so prišli od blizu in daleč in s tem pokazali gostoljubnost in hvaležnost do svojega dušnega pastirja.

Proslavo je začel pisec teh vrst. Društvo harmonikarjev je pod vodstvom kapelnika g. Dolanca Jerneja zaigralo veselo koračnico in pesem „Ave verum“ in želo veliko priznanja. Zbor „Slomšek“ je pod vodstvom g. šinkovca Emila zapel pozdravno: „God je Vaš veseli čas!“ Stopil je na oder g. pisatelj Erjavce Franc, ki je prišel na godovanje iz

Pariza in imel pomemben govor. Pozival je rojake k zvestobi do vere in svojega naroda. Njegove besede so vsi navzoči potrdili z glasnim ploskanjem.

Nastopila sta dva rudarja z rudarskima svetilkama. Držala sta ploščo in na njej duhovski talár. Deklici Gregorčič Berta in Vodenik Marija sta s šopkom cvetic deklamirala godovniku na čast in mu izročila darilo s cveticami. Nastopilo je pevsko društvo „Triglav“ pod vodstvom pevovodja Jean Mastny-ja in zapelo dve pesmi: „Triglav“ in „Nazaj v planinski raj“ in želo veliko priznanja.

Trikrat sta nastopila deček škruba Karel in deklica Mariča Gričar, oba v narodni noši. Izvajala sta pesmi: Jaz pa pojdem na Tirol, Ti pa jaz se bova rada imela, Regiment po cesti gre, O moj preljubi dragi dom. Njuno simbolično podajanje pesmi in petje je spremljala na klavir gđc. škruba Broni. Vsi navzoči so jim vsakokrat od zadovoljstva ploskali.

Izslj. učitelj g. J. Jankovič iz Tucquegnieux-a je nato spravlil vso dvorano v glasen smeh, pa tudi naredil resne obraze s svojimi besedami. Ganljivo je bilo, ko je fant Jožef Mali zaigral na harmoniko Marijino pesem: „Lepa si, roža Marija“. Vsa dvorana je z njim pela in zdelo se je, da smo kje doma na božji poti.

Nastopila sta še vesela muzikanta Martin Blatnik in Silvo Mav. Zaigrala sta na harmoniko nekaj prav veselih komadov — v veliko veselje navzočih. Sledila je šaloigra „Pred sodiščem“. Sodnika je igral Colija Milan, moža šinkovec Emil, ženo Ivana Urbas, slugo pa Rihtar Pavel. Ker je bila to spevoigra, je petje spremljal s harmoniko g. Ocvirk Franc. Igralci so nalogo izvrstno rešili in bili nagrajeni z dolgim ploskanjem.

V imenu domačinov in katoliških časopisov se je oglašil k besedi g. Kratz Artur v francoščini in nemščini. S tem se je udrdilo prijateljstvo med nami in Francozi. Nastopil je g. Rohr Avgust. Zaigral je na klavir narodno pesem. Deklamiral je smešno in resno, po vsaki kitici so vsi v dvorani odpevali „živio, oj živio na svet!“ To deklamacijo je spremljal na klavirju g. E. šinkovec. Tudi ta točka je vzbudila zanimanje.

Nato je „Triglav“ zapel „Slepca“ in „Sem v šiško v vas hodil“. Po ovacijah je sledilo kratko in veselo dejanje „Rudar se vrača z dela domov“. Žena (Albina Moltara) je kuhala na plinski peči in, ko je prišel mož (Rihtar Pavel) domov, jo je poljubil in prinesel lep kos drv domov. Ob koncu te predstave sta darovala v imenu vseh izseljencev peč našemu godovnjaku.

Proslavo je zaključil godovnjak msgr. Grims. Za-

hvalil se je v slovenskem in nemškem jeziku za vse, kar smo priredili in mu darovali. Prosil je vse navzoče, naj se ljubimo med seboj in pomagamo drug drugemu z dobro besedo in dobrimi deli. Tako je potekel ta voščilni dan, dan sprave z velikim uspehom. Pokazali smo, da smo kulturni, delavni in hvaležni svojemu duhovniku. Vsi bomo od tega dne odnesli najlepše vtise.

Pevsko in podporno društvo „Slavček“ je praznoval v nedeljo, 10. maja v gostilni Wilmouth v Freymingu god svojega predsednika Glagovška Stanka in člana Miheliča Stanka. Dne 17. maja pa je napravilo izlet h gostilni na križišču z vrtno veselico v Thedingu.

Pevsko in podporno rudarsko društvo „Sava“ je priredilo o veliki noči vrtno veselico pri slov. gostilničarju Andolšek pri nemški meji. Spekli so prašiča in se pri godbi kratkočasili z njim. Igrali so tudi za nagrado na harmonike. Prvo nagrado sta dobila Budnar in Blatnik, drugo pa Mav in Trefal. V veseli družbi je čas hitro minil.

Pevsko društvo „Triglav“ je na bink. ponedeljek pokopalo člana Rudolfa Lešerja. Bil je član že od ustanovitve društva. Na domu in pri odprtem grobu so mu zapeli žalostinko. Pokojni je bil težko operiran v bolnišnici v Saverne in je mnogo pretrpel. Vdovi, otrokom in sorodnikom naše sožalje.

21. maja nas je obiskal g. Nace Čretnik iz Pariza. Pridigal in maševal nam je pri oltarju Marije Pomagaj v Habsterdicku.

Že dalj časa so v prometu nova motorna

kolesa VESPA. Naš izseljenski duhovnik je eno tako Vespo dobil od neke dobrodelne ustanove brezplačno. Pri poskušanju tega vozila se je 15. maja zapletel z nogo v talár in si pri tem poškodoval desno nogo. Zdravi se v bolnišnici na Hochwaldu. Domačini in Slovenci ga zelo obiskujejo in menda še noben bolnik v tej bolnici ni imel toliko obiskov kot naš dušni pastir.

V maju so tu praznovali tudi slovesno prvo sv. obhajilo in materinski dan. Maršikaterim staršem se ob takih prilikah vlijejo solze družinske sreče ali pa solze žalosti zaradi nehvaležnih otrok.

Franc Ribič, rudar

Modre besede

Fantom, ki gredo po svetu je A. M. Slomšek zapisal več lepih in pametnih besed. Med njimi tudi te:

„Kamor prideš, rad poprašaj, ljudi pa nikoli ne oponašaj!

Ne sodi po visokih cerkvenih stolpih po božnih ljudi ne po vrli noši imenitne gospe kakor ne po novem kozarcu dobrega vina.

Kjer stari delajo, mladi pa tobak kadijo, tam pogosto boben ropoče.

Boj se Boga in njemu zvesto služi, on bo s teboj. Priden bodi in ne plaši se, ako ti hitro po sreči ne pojde. Si danes žalosten, boš pa jutri vesel. Piši nam včasih, kje si in kako ti bo!”

Z A S M E H

Deček: „Prosim, gospod, ali bo moj psiček šel z menoj v nebesa, ko umrjem?”

Katehet: „Ne sinko! Psički ne gredo v nebesa!”

Deček: „Kaj pa naša kravica?”

Katehet: „Tudi ne!”

Deček (zaskrbljeno): „Kje bomo pa mleko dobili?”

PROFESORSKA POZABLJIVOST

Deževalo jel Gosti dolgi curki so padali na profesorja, ki se je vračal iz šole domov. Z nogami je šel po cesti, z glavo pa romal po zvezdah in jih štel, meril, iskal in lovil po neizmernem prostoru.

Dež pa je padal in padal. Od klobuka

in od suknje mu je že curljalo, on pa ni pospešil koraka. Kdo bi se menil za tako malenkost, če gleda take velikanske reči. Njegova žena ga je čakala pri oknu. Ko vidi, da prihaja ves moker, mu skoči nasproti. Ujame ga pri stopnicah, ko se ravno hoče izmuzniti na tiho v svojo sobo.

„No, kje pa je dežnik”, ježno vpraša.

Potrto odgovori možiček, ki je bil že cel na zemlji: „Veš, spet sem ga zgubil.”

„Kje si pa to zapazil?”

„Pred vrati, ko sem ga hotel zapreti.”

P. A.

Samec premišljuje

„... saj človek bi si že še sam kuhal, to še ni najhujše — toda: koga naj nahrulim, kadar ga kaj polomim?”

— NAŠA LUČ —

bratom in sestram slovenske krvi širom
Zapadne Evrope v razvedrilo, veselje in
podučilo.

V zadevah lista (darovi, oglasi in dopisi)
se obračaj na poverjenika v tvoji deželi.
Lahko pišeš tudi na naslov: NAŠA LUČ,
Viktringer Ring 26, Celovec - Klagenfurt,
Austria.

Če ti list pošiljajo naravnost iz Celovca,
stane letno (6 šte.) 15 šilingov, ozir. 470
lir; 35 bfrs; 350 ffrs; 3 RM; 70 amer. centov.

SIRITE VSI — NAŠO LUČ!

POSLUŠALCE RADIA

obveščamo, da oddaja odslej vatikanski ra-
dio štirikrat na teden v slovenskem jeziku:
oddaja v **torek, četrtek, soboto** in tudi v
nedeljo. Začne se ob 6. uri zvečer na krat-
kih valovih 50,26 — 31,41 — 41,21 — 25,55
metrov in na srednjem valu 196 m. Poslu-
šajte vsi!

NAPISI NA POGREBNE VENCE

Na željo rojakov, ki ob raznih pogrebih
ne vedo, kakšen slovenski napis bi dali na
venec, prinašamo nekaj vzorcev.

Nepozabnemu očetu — otroci

Dragemu ateku — sin in hči

Nepozabnemu soprogu — žalujoča žena

Ljubemu možu in očetu — vdova in otroci

Svoji dragi ženi — mož (ali: soprog)

Žalujoči mož in otroci

Nepozabni mamici — otroci

Zadnji pozdrav — družina Grčar

Na svidenje nad zvezdami — Ivo Klas

Nepozabnemu rojaku u slovo

Zadnji pozdrav prijatelju

Zvestemu tovarišu pri delu — prijatelji

Svojemu članu v zadnji pozdrav

Počivaj v miru — rojaki Slovenci.

JULIJSKA KRIŽANKA

1	2	3		4	5	6
7				8		
9			10	11		
	12					
	13		14			

Vodoravno: 1 ruski cesar, 4 morska ži-
val, 7 žensko ime, 8 moško ime, 9 voda, 11
vstavi: Etot, 12 svetnik v juliju, 13 oziralni
zaimek, 14 površinska mera. — Navpično:
1 svetnik v juliju, 2 latinski pozdrav, 3 kraj
na Notranjskem, 4 dela sita, 5 „to“ v hrva-
ščini, 6 svetnik v juliju, 10 vprašalnica, 11
vzklik.

(Rešitev prihodnjič)

ZA DOBRO VOLJO

Škotova skopost

Mož in žena, oba Škota, sta se peljala
domov iz Londona. Škotje pa so silno varč-
ni! Na vsaki postaji je mož vprašal ženo,
kako se počuti, potem je skočil iz vlaka ter
kupil vozni listek do prihodnje postaje. To
je ponovil večkrat. Končno ga sprevodnik
vpraša, zakaj vendar ne kupi voznega list-
ka do doma. Skopi Škot pojasni:

„Zdravnik je moji ženi dejal, da lahko
vsak trenutek umre, ker ima zelo slabo
srce.”

Prirodopis

Mož: „Pomisli, kamela lahko osem dni
dela, ne da bi pila!”

Žena (ga gleda): „Jaz pa poznam kamelo,
ki lahko osem dni pije, ne da bi delala.”

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. - Založba
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Tiska tiskarna
Družbe sv. Mohorja v Celovcu. - Printed in Austria.